

متن پرسش

سلام استاد: دو دغدغه. اول. استاد جو امروز انقلاب و خصوصا جوانها به شدت تشنه ی حقایق و معارفی هستن که سرریزش در کتب شماسنت. از دوستان انقلابی و مذهبی گرفته تا جبهه های دیگه. استاد بلطف خدا خیلی از مبانی فکری من توی کلاسهای شما در مسجد خدیجه کبری شکل گرفت و الان که کلاسها برگزار نیست یا تق و لقه خیلی دلم می‌سوزه استاد خیلی نیازه با یه کادر خوش فکر صحبت کنید و تحولی در دوره های سیر مطالعاتی تون ایجاد بشه برای فراگیر شدن معارف از جذب مخاطب گرفته تا روند اجرای دوره نیاز به تحول داره. واقعا حرفهای شما بلطف خدا درمان خیلی از دردهای امروزه و حیفه که بی نصیب بمونیم. از توجهتون ممنونم. دوم. استاد وقتی خدا به فردی عنایت کنه و لطف خودش رو همه جوهره شامل حالش کنه و بعضی از صفات خودش رو در وجود اون شخص رشد بده خب باطبع اون شخص احتمالا مورد توجه، تقدیر و ستایش دیگران قرار میگیره و این حالت خیلی سختیه اصلا میمونه تا ستایش میشه تو پاسخ چی بگه سکوت کنه، بگه ما هیچی نیستیم و هر چی داریم از خداست یا همش باز می‌تونه باعث ستایش بشه، گاهی آدم انکار دلش می‌خواد برای نشنیدن این حرفها منزوی بشه. از طرفی درد مردم نمی‌گذاره باید باشه و تسری بده. با این حالت درون چه طور باید رفتار کرد؟ ممنون

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. به نظر بنده تعطیلی موقت جلسات دوشنبه، کمک می‌کند تا با نظر به سیر مطالعاتی موجود در سایت، رفقا نسبت به حضور خود، بازبینی داشته باشند و ان شاءالله با آمادگی بیشتر در جلسات آینده حاضر شوند. ۲. آری! باید متوجه باشیم «هر عنایت که داری ای درویش / هدیه حق بُود نه کرده خویش». پس راهکار اصلی انزوا نیست، توجه به این نکته است که این مردم به دنبال حقاوند و نه به دنبال ما. موفق باشید